

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **JARÝ s.r.o.**, IČ: 609 31 663, se sídlem Semtín 105, Pardubice, zast. JUDr. Alešem Popelkou, advokátem, se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. 25146/15/5300-21443-706986, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2016, č. j. 52 Af 37/2015 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebním výměrem platebním výměrem ze dne 9. 6. 2014, č. j. 1033465/14/2801-24803-609005 (dále jen „platební výměr“), daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2010 ve výši 34.452 Kč. Odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru žalovaný zamítl a platební výměr potvrdil rozhodnutím ze dne 31. 7. 2015, č. j. 25146/15/5300-21443-706986 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Rozhodnutí daňových orgánů byla mimo jiné založena na závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno o shodě faktického stavu se stavem formálně právním deklarovaným fakturou č. B15/2010 vystavenou společností ISTROSAN s. r. o. (dále jen „ISTROSAN“), a fakturami č. 45/10, č. 43/10, č. 42/10 a č. 41/10 vystavenými společností Metalland.cz s.r.o., na základě nichž uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve zdaňovacím období září 2010.

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žádnou ze žalobních námitek, jež rozčlenil do tří skupin, neshledal opodstatněnou.

[3] První skupinu námitek, že daňové řízení bylo nezákonné, neboť správce daně vedl vytýkací řízení a následně postup k odstranění pochybností po nepřiměřeně dlouhou dobu, že užil k odstranění pochybností zcela nevhodný institut, a že důkazy pořízené mimo daňovou kontrolu proto byly „*pořízeny nezákonně*“, krajský soud vypořádal s odkazem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu s těmito závěry. Dovodil, že nepřiměřená délka daňového řízení (vytýkacího řízení, popř. postupu k odstranění pochybností) zásadně nemůže způsobit nezákonnost procesního postupu či rozhodnutí z řízení vzešlého a také lhůty pro vydání rozhodnutí (pokud jsou obecně závazným právním předpisem stanoveny) jsou pouze lhůtami pořádkovými; jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí. Zdůraznil, že správce daně má v okamžiku, kdy rozpozná, že se postup k odstranění pochybností začíná svým rozsahem vymykat zákonným mantinelům, tento postup ukončit a přejít do režimu daňové kontroly. S poukazem na průběh řízení před správcem daně však shledal, že takto v daném případě správce daně postupoval. Shrnul, že i kdyby procesní postup zvolený správcem daně (vytýkací řízení, postup k odstranění pochybností a následná daňová kontrola) nebyl optimální, neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobkyně měla možnost využít v daňovém řízení všechna procesní práva. Pokud jde o použitelnost důkazů získaných v průběhu vytýkacího řízení, resp. postupu k odstranění pochybností, krajský soud shledal, že důkazy byly získány v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 337/1192 Sb., o správě daní a poplatků a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Skutečnost, že se tak nestalo v průběhu daňové kontroly, neměla na jejich zákonnost (použitelnost) žádný vliv, neboť dokazovat (provádět důkazy) lze i v průběhu vytýkacího řízení, resp. postupu k odstranění pochybností.

[4] Ani druhou námitku, že daň byla stanovena po uplynutí lhůty pro její stanovení, krajský soud nepotvrdil jako důvodnou. Shledal, že tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně počala běžet od konce příslušného zdaňovacího období (tedy od 30. 9. 2010) za účinnosti zákona o správě daní a poplatků. Dne 9. 11. 2012 (tedy za účinnosti daňového řádu, v návaznosti na § 264 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu) však byla zahájena daňová kontrola, nastaly tedy účinky předvídané § 148 odst. 3 daňového řádu, tj. došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty. Lhůta pro stanovení daně tak nemohla uplynout dříve než 9. 11. 2015, žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 8. 2015. K prekluzi daně proto nedošlo.

[5] Nakonec se krajský soud vyjádřil ke třetímu okruhu námitek, v němž žalobce polemizoval se závěrem, že nebylo prokázáno, že dodavatelem Cu katod byla společnost ISTROSAN a že byl článkem řetězce společností vytvořeného za účelem překrytí intrakomunitárního dodání zboží. Shledal, že žalobce nevyvrátil pochybnosti správce daně a neprokázal, že společnost ISTROSAN dodala žalobci uvedené Cu katody, tedy že zdanitelné plnění se uskutečnilo tak, jak je popsáno v daňovém dokladu č. B15/2010. Jako správný potvrdil krajský soud i závěr žalovaného, že společnost ISTROSAN představovala pouze formální článek obchodního řetězce, jejímž jménem byly vystavovány daňové

doklady na tuzemská plnění, za účelem překrytí intrakomunitárního dodání zboží z jiného členského státu, s cílem neodvedení daně při tomto pořízení a následném dodání odběrateli.

III.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti napadenému rozsudku včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; navrhla zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka ve shodě se žalobou setrvala na stanovisku, že je dána nezákonnost vedeného vytýkacího řízení a následně postupu k odstranění pochybností týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2010, které předcházely daňové kontrole, a to proto, že správce daně vedl vytýkací řízení (postup k odstranění pochybností) po dobu dvou let a v rámci tohoto postupu vedl náročné důkazní řízení (od 24. 11. 2010 do 09. 11. 2012). Krajský soud, který v napadeném rozsudku tomuto názoru stěžovatelky nepřisvědčil, vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která není přiléhavá (rozsudky ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 6 Afs 48/2015 a ze dne 10. 12. 2012, sp. zn. 2 Ans 14/2012), jež se zabývá povahou lhůt jako takových. Stěžovatelka měla za to, že správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem, použil-li postup k odstranění pochybností namísto daňové kontroly. Předpokládaná délka prověřování daňových povinností daňových subjektů je podle stěžovatelky jednou z hmotněprávních podmínek aplikace toho kterého institutu. K tomu stěžovatelka poukázala na obdobnou věc (sp. zn. 52 Af 2/2014), týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2010, v níž na základě její kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2 Afs 32/2015 - 41 (dále také jen „rozsudek druhého senátu“), vyjádřil i stanovisko k obdobnému závěru krajského soudu, jaký vyslovil nyní. Napadený rozsudek je v uvedených závěrech nejen v rozporu s rozsudkem druhého senátu, ale i s předchozím rozsudkem téhož krajského soudu ve věci sp. zn. 52 Af 2/2014 ze dne 21. 3. 2016. Zde ve skutkově i právně totožné věci týkající se jen jiného zdaňovacího období krajský soud žalobě přisvědčil a zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se závěrem, že pokud v určité fázi postupu k odstranění pochybností vyplynula potřeba provedení dalšího dokazování, měl správce daně přejít do režimu daňové kontroly a pokud tak nepostupoval, jednal v rozporu s účelem § 89 daňového řádu i s § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu a tím porušil právo na řádné projednání věci podle čl. 38 Listiny základních práv a svobod. V kontextu uvedeného rozsudku stěžovatelka poukázala na legitimní očekávání, že ve skutkově a právně shodných věcech soud rozhodne stejně, což však v nynější věci krajský soud nerespektoval.

[8] Nakonec stěžovatelka opět namítla, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně. Pro její běh je rozhodný okamžik zahájení vytýkacího řízení, tedy den 24. 11. 2010, nikoliv okamžik zahájení daňové kontroly (9. 11. 2012). Opačný výklad by znamenal, že si správce daně nepřípustným způsobem prodlužuje lhůty k vyměření daně. To by znamenalo, že poté, co tři roky vede správce daně postup k odstranění pochybností a následně přejde do režimu daňové kontroly, může ji provádět další tři roky a po celou dobu by mohl daň vyměřit. To podle stěžovatelky odporuje účelu a smyslu právní úpravy. Z uvedeného

důvodu považuje vydaný platební výměr za nezákonný. Krajský soud se podle stěžovatelky s námitkou prekluze řádně nevypořádal.

IV.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a navrhl kasační stížnost zamítnout. Nesouhlasil s kasačními námitkami a měl za to, že správce daně nevybočil z mezí daných zákonem; s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu prováděl jednotlivé na sebe navazující úkony v rámci vytýkacího řízení, resp. postupu k odstranění pochybností a dne 9. 11. 2012 navázal v započatém řízení zahájením daňové kontroly. Platební výměr tak byl vydán po provedené daňové kontrole a stěžovateli nebyla upřena žádná práva. Tvrzení, že krajský soud v dané věci nereflektoval rozdíl mezi postupem k odstranění pochybností a daňovou kontrolou a zaměřil se pouze na posouzení zákonnosti provedeného postupu stran jeho délky, považoval za účelově vyňaté z rozsudku bez vynechání navazujícího obsahu. To platí i pro námitky vztahující se k údajně nepřípadně použité judikatuře zabývající se povahou lhůt jako takových. Poukázal i na vyjádření samotné stěžovatelky, která k dotazu krajského soudu výslovně uvedla, že žádná konkrétní práva jí upřena nebyla a že její výtky směřují především vůči délce daňového řízení.

[10] Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením, že nyní posuzovaná věc je skutkově i právně shodná s věcí, v níž je řešena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2010 (vedená u krajského soudu pod sp. zn. 52 Af 2/2014 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 32/2015 – poznámka kasačního soudu). Zásadní rozdíl spočívá v tom, že v právě posuzovaném případě správce daně dne 9. 11. 2012 zahájil daňovou kontrolu, zatímco v případě vedeném pod sp. zn. 52 Af 2/2014 dokončil správce daně řízení postupem k odstranění pochybností a daňovou kontrolu nevedl. Uvedená skutková i právní odlišnost těchto případů pak vylučuje zásah do legitimního očekávání stěžovatelky tím, že krajský soud rozhodl v každém z nich odchylně. Nadto v kontinentálním typu právní kultury nejsou precedenty uznávaným pramenem práva.

[11] Nakonec k námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný odkázal na napadený rozsudek, s nímž se v posouzení této otázky ztotožnil.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3, 4 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ač ji stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak blíže nerozvedla. Jedná se totiž o vadu, k níž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a její důvodnost by sama o sobě postačovala ke zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře shrnuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Absenci takto vymezených požadavků však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto kasační soud nepřisvědčil.

[15] V dalším posoudil, zda stěžovatelka oprávněně namítá uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Stěžovatelka tvrdila, že prekluzivní lhůta k vyměření daně započala běžet již dnem zahájení vytýkacího řízení (24. 11. 2010), nikoliv teprve dnem zahájení daňové kontroly (9. 11. 2012) a byla-li daň pravomocně vyměřena dne 4. 8. 2015, stalo se tak po uplynutí prekluzivní lhůty.

[16] Jak správně krajský soud vyslovil, na věc dopadala v době do 31. 12. 2010 příslušná ustanovení zákona o správě daní a poplatků a poté (od 1. 1. 2011) daňový řád. V podrobnostech viz poslední odstavec strany 6 napadeného rozsudku (srov. též odst. [18] rozsudku č. j. 2 Afs 32/2015 - 41). Prekluzivní lhůta pro doměření daně tedy v daném případě započala běžet za účinnosti zákona o správě daní a poplatků (§ 47 odst. 1), a to od 30. 9. 2010; bez dalšího by uplynula 30. 9. 2013.

[17] V průběhu této lhůty došlo k jejímu přerušení. Stalo se tak okamžikem doručení výzvy k odstranění pochybností učiněné správcem daně dne 24. 11. 2010 podle § 43 zákona o správě daní a poplatků. Uvedená výzva byla totiž dostatečně určitá a obsahovala vymezení zcela konkrétních pochybností, jež správce daně má vůči uplatněnému nároku na odpočet daně, a to jak ve vztahu k plnění poskytnutému společností ISTROSAN, tak i společností Metalland.cz s.r.o. (blíže viz strany 3-4 výzvy ze dne 23. 11. 2010, č. j. 199570/10/248912604440). Správce daně tedy dostál požadavkům vyplývajícím ze stávající judikatury kasačního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 - 102), v důsledku čehož bylo lze tuto výzvu považovat za úkon směřující k vyměření daně podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Nová tříletá lhůta pro vyměření daně tak běžela od konce roku 2010, v němž byla stěžovatelka seznámena se zahájením vytýkacího řízení zmíněnou výzvou. Potud tedy lze také stěžovatelce přisvědčit, že prvně došlo k přerušení prekluzivní lhůty již dne 24. 11. 2010, tj. okamžikem doručení výzvy dle § 43 zákona o správě daní a poplatků. Nebylo-li by tedy dalšího úkonu správce daně, který by znovu přerušil její běh, uplynula by prekluzivní lhůta dne 31. 12. 2013.

[18] V právě souzeném případě však, jak nepochybně plyne z obsahu správního spisu, dne 9. 11. 2012, tedy již za účinnosti daňového řádu (srov. jeho § 264 odst. 1), v návaznosti na stěžovatelčin návrh na pokračování v dokazování ze dne 23. 10. 2012, zahájil správce daně daňovou kontrolu. Zahájení daňové kontroly je však podle § 148 odst. 3 daňového řádu také úkonem, který běh prekluzivní lhůty přerušuje. Ostatně možnost opakovaného přerušení běhu této lhůty dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 Afs 71/2013 - 37 a na něj navázal stejnou úvahou i druhý senát v odst. [20] svého rozsudku. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvody, pro něž lze běh prekluzivní lhůty přerušit, vyplývají z daňového řádu a správní orgány nemají žádnou možnost vlastního uvážení o tom, která v průběhu daňového řízení nastoupivší skutečnost běh prekluzivní lhůty přeruší či nikoliv; ani soudu nyní nepřísluší hodnotit, zda je toto zákonné vymezení vůči daňovým subjektům, tedy i stěžovatelce, spravedlivé a přiměřené.

[19] Uplatnil-li stěžovatel shora uvedenou námitkou, že správce daně účelově prodloužil prekluzivní lhůtu v důsledku toho, že přibližně dva roky vedl vytýkací řízení (resp. postup k odstranění pochybností podle daňového řádu) a teprve poté navázal daňovou kontrolou, což zapříčinilo nový běh prekluzivní lhůty k vyměření daně, a tedy neúměrné prodloužení prekluzivní lhůty, nutno poukázat na to, co správně vyslovil již krajský soud v napadeném rozsudku. Pokud měl stěžovatel za to, že v průběhu daňového řízení dochází k účelovému prodlužování některých jeho částí, zde vytýkacího řízení, anebo navazujícího postupu k odstranění pochybností, mohl svá práva hájit cestou žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s., resp. se mohl domáhat vydání rozhodnutí skrze žalobu podle § 79 a násl s. ř. s. Nic z toho však neučinil. Nyní se dovolává nezákonnosti platebního výměru a prekluze práva k vyměření daně právě tvrzeními o účelovém prodlužování daňového řízení. Taková námitka je však zcela nepřípadná, stejně jako tvrzení, že se krajský soud s námitkou prekluze v napadeném rozsudku řádně nevypořádal.

[20] Již výše Nejvyšší správní soud shledal, že prekluzivní lhůta k vyměření daně byla v posuzované věci opakovaně přerušena úkony správce daně, s nimiž tento účinek zákon o správě daní a poplatků, resp. daňový řád spojuje. Krajský soud nepochybil, pokud dovodil, že k vyměření daně nedošlo před uplynutím prekluzivní lhůty, neboť napadené rozhodnutí vskutku nabylo právní moci dne 4. 8. 2015 a prekluzivní lhůta pro vyměření daně by uplynula teprve 9. 11. 2015. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

[21] V dalším stěžovatelka poukazovala na zásadu legitimního očekávání, že ve stejných věcech krajský soud bude rozhodovat shodně a v této souvislosti poukázala na rozsudek krajského soudu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 52 Af 2/2014 - 140, v němž ve věci týkající se stěžovatelky a nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za předchozí zdaňovací období srpen 2010 vyslovil nezákonnost postupu správce daně (pro neúměrně dlouhou dobu vedení vytýkacího řízení a postupu k odstranění pochybností), a v důsledku toho jeho rozhodnutí (platební výměr), stejně jako navazující rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru, zrušil.

[22] Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledává opodstatněnou. Stěžovatelka totiž zcela přehlíží, že přes jisté podobnosti s nyní posuzovaným případem ve věci řešené krajským soudem pod sp. zn. 52 Af 2/2014 (která se týkala stěžovatelky a nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2010), správce daně ukončil vytýkací řízení vydáním rozhodnutí (platebního výměru), aniž přistoupil k daňové kontrole. V souzené věci však poté, co správce daně zahájil vytýkací řízení, v němž po 1. 1. 2011 pokračoval postupem k odstranění pochybností, zahájil dne 9. 11. 2012 daňovou kontrolu, a teprve ta vyústila ve vydání platebního výměru, proti němuž stěžovatelka brojila odvoláním a následně i žalobou. Závěry vyřčené k průběhu daňového řízení a důsledkům délky jeho vedení ve věci sp. zn. 52 Af 2/2014 tak nejsou beze zbytku přenositelné, a žádné legitimní očekávání u stěžovatelky tudíž rozsudek č. j. 52 Af 2/2014 - 140 nemohl pro nynější věc založit.

[23] Krajský soud velmi podrobně rozvedl, proč stěžovatelkou vytýkaná délka daňového řízení, byť se nemusela jevit ve všech svých stadiích optimální, přesto nezpůsobila jakýkoliv zásah do stěžovatelčiných procesních práv, a proč postupy správních orgánů nepovažoval za excesivní potud, aby založily nezákonnost jejich rozhodnutí.

V podrobnostech lze opět odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku zejména na stranách 4-6, aniž má Nejvyšší správní soud k vyřčeným závěrům další doplnění. S krajským soudem se ve vypořádání námitek, týkajících se délky daňového řízení (právě ta byla stěžovatelkou vytýkána) a jejího vlivu na zákonnost platebního výměru ztotožňuje.

[24] Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že rozsudek krajského soudu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 52 Af 2/2014 – 140, na základě žalovanou podané kasační stížnosti zrušil a vrátil k dalšímu řízení kasační soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Afs 74/2016 - 28. Mimo jiné v něm vyslovil, že *„[d]ovozovat za pomoci tzv. „doktríny ovoce z otráveného stromu“, že skutková zjištění pocházející z excesivně protahovaného postupu k odstranění pochybností jsou jen a pouze z tohoto důvodu pro stanovení daně nepoužitelná, nemá podklad v daňovém řádu ani v judikatuře správních soudů.* (...) *Zvolí-li žalobce jako prostředek obrany žalobu, kterou napadne rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti, může požadovat jeho zrušení v souvislosti s nedostatky předcházející daňové kontroly s nadějí na úspěch jen tehdy, pokud zpochybní zjištění z ní plynoucí v tom smyslu, zda jsou použitelná pro doměření daně.*“ Uvedené závěry tak zcela odpovídají na stěžovatelčinu výtku, podle níž *„[p]ředpokládaná délka prověřování daňových povinností daňových subjektů je totiž jednou z hmotněprávních podmínek aplikace toho kterého institutu*.“ Osmý senát v souzené věci se s druhým senátem v těchto úvahách plně shoduje.

[25] Kasační soud uzavírá, že napadený rozsudek nejen, že nezasahuje legitimní očekávání stěžovatelky, ale není ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ať již tou, na niž výslovně odkázal v napadeném rozsudku krajský soud (viz strany 4-5 napadeného rozsudku), ani tou, která se bezprostředně týká stěžovatelky, a ani nedošlo k vyměření daně z přidané hodnoty po uplynutí prekluzivní lhůty.

VI.

[26] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není v žádném ze svých bodů důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu